

K A T I E C O T U G N O

umět milovat

umět
milovat

K A T I E C O T U G N O

umět milovat

FORTUNA

Original title: How to Love

Copyright © 2013 by Alloy Entertainment and Katie Cotugno
Published by arrangement with Rights People, London.

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2013
Translation © Milan Lžička, 2013

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri v edici Fortuna Litera

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Alena Garaiová
První vydání

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována,
ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována
jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou
cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-728-0

*Věnováno Jackie,
která všechno četla jako první.*

1

Potom

Hledala jsem Sawyera půl života, a zničehonic vidím, že stojí před automatem na ledovou tříšť ve večerce u federální silnice a okýnkem pozoruje zmrzlou neonově zářivou hmotu, jako by doufal, že uvnitř najde klíč k tajemství vesmíru.

A když se to tak vezme, možná v to fakt doufá.

Strnu. Zírám. Potřebuju žvýkačku, limču a pytlík zvířátkových krekrů pro Hannu, ale už teď je mi jasné, že odsud budu odcházet s prázdnýma rukama. Za čtvrt hodiny mám být na pitomé hodině účetnictví. Kapky deště, který venku padá, mi z univerzálního copu kapou na zašlé linoleum; u nohou už se mi dělá malinkatá loužička.

„Nazdar, Reeno.“ Jen tohle stačí a já se jako vždycky nechám lapit. Opatrně si na kelímek nasazuje víčko, ovšem Sawyer LeGrande se za celý život ještě nikdy nenechal nikým zaskočit, a tak když se ke mně otočí, jako by nebyl ani maličko překvapený. Je ostříhaný skoro dohola.

„Ahoj, Sawyere,“ odpovídám pomalu a v hlavě slyším vlny a hukot. Prostrčím ukazováček kroužkem na klíče a stisknu ho, chladný kov se mi zařízne do masa dlaně a mě napadne, jak je to

nespravedlivé, že po takové době, kdy byl bůhvíkdě, se najednou objeví celý opálený a rozzářený, zatímco já vypadám jak žebrácká zmoklá slepice. Nejsem nalíčená. Na obou kolenou džínů mám velikánské díry. Vážím přinejmenším o pět kilo víc, než když jsme se viděli naposled, jenže než si to ponížení stačím patřičně uvědomit, on projde kolem kukuřičných chipsů i sušeného hovězího a sevre mě v objetí. Jako bychom něco takového dělali často.

První, čeho si všimnu, je, že stejně voní, kostkou mýdla a věcmi, co rostou v zemi. Zamrkám. „To jsem netušila,“ spustím, aniž bych přesně věděla, k jaké nevědomosti se hodlám doznat: možná ke všem, k neznalosti obecných pravd, které za těch osmnáct let pochopil každý, jenom já ne.

„Vrátil jsem se zrovna včera,“ povídá. „V restauraci jsem ještě nebyl.“ Nasadí jeden ze svých pomalých, křivých úsměvů, ten druh, který se snažím vytěsnit z hlavy už od sedmé třídy. „Myslím, že jsem spoustu lidí překvapil.“

„Myslíš?“ vyhrknu dřív, než se stačím ovládnout.

Sawyer se přestane usmívat. „Já... jo,“ odpoví. „Myslím.“

„No jo.“ Nic lepšího mě nenapadne. Nenapadá mě vlastně vůbec nic, což se mi se Sawyerem dělo odjakživa, i když by člověk mohl mít za to, že už jsem z toho aspoň částečně vyrostla. Když jsme spolu svého času sloužili u Antonie tytéž směny, neustále mi padaly talíře, zapomínala jsem, kam která objednávka přijde, a míchaly se mi účty. Jednou večer, když mi bylo patnáct a on sloužil za barem, objednala si jistá ženská u jednoho z mých stolů Sex na pláži a mně tak dlouho trvalo sebrat odvahu a ta slova mu papouškovat, že si mému tátovi postěžovala na pomalou obsluhu, a já pak musela po zavíračce uklízet kuchyni.

„Máma mi říkala,“ prohodí, odmlčí se a začne znova. „O...“

Představuju si, že ho na tom háčku nejistoty nechám jako viselce pohupovat napořád, ale nakonec jsem to já, kdo promluví. „Hanně,“

dořeknu a v duchu dumám, co všechno mu ještě jeho máti napovídala. Nemůžu odtrhnout pohled od jeho obličeje. „Jmenuje se Hannah.“

„Jo. Přesně.“ Sawyer je očividně v rozpacích, jako by čekal, že se stane něco dalšího. Že to nevydržím a třeba něco řeknu – *Vítej zpátky, jak bylo na cestách, máme spolu dítě* –, ale já mlčím jako hrob. *Jen ať si taky jednou láme hlavu*, pomyslím si potměšile. *Jen ať si to pro změnu pěkně vyžere on*. Ledová tříšť je jásavě zelená jako mimozemšťan. Cop mi na košili udělal mokrý flek. Sawyer rozpačitě přeshlapuje. „Tak to říkala.“

Stojíme tam. Dýcháme. Všude kolem nás slyším bzukot a šum večerky, všechno je studené a mrazivě světlé. Nad levým ramenem mu visí obrovský křiklavý plakát inzerující párky v těstíčku. Celé jsem si to představovala úplně jinak.

„Tak jo,“ utrousím po minutě s cílem znít co možná nejležérněji, ten ovšem minou zhruba o vzdálenost mezi tímhle místem a opačnou stranou světa. „Jsem ráda, že jsem tě potkala. Asi bych si měla jít pro to, kvůli čemu jsem tady, nebo prostě–“ Zarazím se, odhrnu si z čela zbloudilý vlas, zvednu oči k bzučícím zářivkám. „Sawyere, fakt už musím běžet.“

Zacuká mu v čelisti, neznatelně, ani byste si toho nevšimli, pokud byste celou pubertu nedělali takové věci, jako že jste mu koukali na čelist. „Reeno...“

„Ne, prosím tě, nech toho.“ Nehodlám mu to nijak ulehčovat. Neměla bych. To on se totiž vypařil, zmizel, aniž řekl *sbohem, ahoj, miluju tě*. Prostě tehdy *odešel*. „Hele, ať už mi chceš říct cokoli, nedělej si s ničím hlavu. Všechno dobře dopadlo, ne?“

„Ne, vůbec ne.“ Dívá se na mě a mně se jasně vybavuje, jak vypadal, když mu bylo osm, když mu bylo jedenáct, když mu bylo sedmnáct. Než odjel, chodili jsme spolu teprve pár měsíců, ale můj zlatý kluk to býval už tak dlouho předtím, že by mě to poznamenalo, i kdybychom milenci nebyli.

Pokrčím rameny a koukám se kolem sebe, na zmrzlinu, na regály se žvýkáčím tabákem a chipsy. Zakroutím hlavou. „Určitě jo.“

„No tak, Reeno.“ Sawyer se zhoupne na patách, jako bych do něj strčila. „Přece se na mě takhle nevykašleš.“

„Já *na tebe*?“ Ta slova ze mě vyjdou hlasitěji, než mám v úmyslu, a v duchu sama sebe proklínám za to, že jsem dala najevo, že na něj pořád myslím, že ho mám pořád pod kůží. „Všichni si mysleli, že ležíš mrtvej někde v nějaký uličce, Sawyere. I *já* si myslela, že ležíš někde mrtvej v uličce. Možná tudíž nejsem ta pravá, komu by sis měl stěžovat, že na tebe někdo kašle.“

Zní to kruté a nemilosrdně a můj mocný čaroděj Sawyer na vteřinku vypadá úplně bezradně, tak strašně uboze, že mi to skoro znova láme srdce. „Nedělej to,“ nařizuju mu tiše. „Není to fér.“

„Nic nedělám,“ vzpamatovává se a vrtí hlavou. „Nic nedělám.“

Obracím oči v sloup. „Sawyere, prostě—“

„Moc ti to sluší, Reeno.“

Během mžiku je z něj zase krotitel lvů; celé je to tak bizarní, že se skoro culím. „Buď zticha,“ kárám ho a snažím se, aby to vyznělo přesvědčivě.

„Cože? *Fakt* ti to sluší.“ Jako by měl Sawyer nějaký šestý smysl pro to, jak mě zlomit, zazubí se od ucha k uchu. „Budeme se vídat?“

„Budeš teď tady?“

„Jo.“ Sawyer přikyvuje. „Myslím, že jo.“

„Fajn.“ Krčím rameny jako člověk, kterému se nechvějí ruce, kterému se nesevěřelo hrdlo jako pěst. Sotva jsem si konečně zvykla, že je pryč. „Já tady bydlím.“

„Chtěl bych poznat tu tvou holčičku.“

„Jo, ta tady bydlí taky.“ Vnímám, že se uličkou pohybují další lidi, normální zákazníci večerky, jejichž světy nečekala tohohle nádherného rána ostrá a nečekaná zákruta. Jeden z nich mě lehce odstrčí z cesty, aby se dostal ke křupkám. Venku pořád šíleně leje, jako

by se snad blížil konec světa. Co možná neklidněji dýchám. „Tak ahoj, Sawyere.“

„Tak zatím, Reeno,“ řekne mi, a kdybych nevěděla svoje, myslela bych si, že je to příslib.

2

Předtím

„Zavírám,“ prohlásila Allie vítězoslavně, hodila poslední kartu na můj prošívaný přehoz přes postel a triumfálně zvedla bradu. „Jsi vyřízená.“

„Ach jo. Fakt?“ Svalila jsem se do polštářů a položila jí nohy do klína. Skoro celé odpoledne jsme mastily až absurdně komplikovanou verzi žolíků, svázanou neměnným a spletitým seznamem vlastních pravidel, která jsme nikomu jinému nikdy nedokázaly vysvětlit – což vlastně ani nevadilo, jelikož jsme beztak vždycky hrály jenom my dvě proti sobě. „Končím.“

„Těžko můžeš skončit, když už jsi to projela,“ namítla, natáhla se k mojí komodě a procházela si písničky v mém laptopu. Z chrchlavých reproduktorků se linul sladký pop, který měla nejradši. „To už můžeš jediné... uznat porážku.“

Zachechtala jsem se a maličko ji kopl, jenom zlehýnka. „Ty jsi blbá.“

„To jsi leda ty.“

„Ne, tvoje máma.“

Nějakou chvíli jsme jenom mlčky lenošily a bylo nám dobře. Allie si pohrávala s roztrepeným lemem mých džínů. Na zdi visel plakát Mostu vzdechů v Benátkách a další s podvečerní Paříží – oba měly v rozích malé mastné skvrnky od lepivé hmoty, s jejíž pomocí jsem je posouvala tam a zpátky, dokud oba nevisely přesně tak, jak měly. Chodily jsme zrovna do prvého a bylo jaro, skoro už léto; svět nám připadal nekonečný a současně neuvěřitelně malý.

„Haló, holky?“ Ve dveřích se objevila moje nevlastní máma Soledad, tmavé vlasy úhledně spletené na temeni. „Každou chvíli dorazí Roger a Lyd,“ oznámila mi. „Mohla bys jít dolů a prostřít místo mě? Allie,“ pokračovala, aniž se obtěžovala počkat na mou odpověď – samozřejmě bych řekla ano, já vždycky na všechno říkala ano – „chceš zůstat na večeři?“

Při pohledu na budík na mém nočním stolku se Allie zamračila. „Asi bych už měla jít domů,“ povzdechla si. Před několika týdny ji už zase chytili při krádeži v obchodě, tentokrát šlo o umělohmotné sluneční brýle a hedvábný šátek v Gapu, a tak ji rodiče drželi pořádně zkrátka. „Ale díky.“

„Není za co,“ usmála se Soledad, a než se otočila, dvakrát poklepala na futro dveří – o lak ťukl jemný kov jejího snubního prstýnku. „A tentokrát prostři o jedno místo navíc, Sereno,“ zavolala ještě přes rameno. „Dneska večer zřejmě přijde i Sawyer.“

Okamžitě jsme se po sobě s Allie podívaly, oči navrch hlavy. „Vlastně můžu zůstat,“ prohodila vzápětí a vzpřímila se jako psoun prériový. „Brnknu... éé. Jo. Určitě můžu zůstat.“

Rozchechtala jsem se, až jsem málem spadla z postele. Snažila jsem se utříbit si myšlenky a přitom mě napadlo, že se budu muset nalíčit. „Ty jsi tak *průhledná*,“ podotkla jsem, zvedla se a zamířila do chodby s nenuceností člověka, jemuž nebuší srdce v hrudi jako o závod. „Tak pojď, ty trdlo. Můžeš skládat ubrousky.“

Dvacet minut nato vtrhla do kuchyně jako tropická bouře Lydia LeGrandeová, sebevědomí samo a krk samý masivní náhrdelník, a dala mi letmou pusou na tvář. „Jak se máš, Reeno?“ zeptala se, a aniž čekala na odpověď, položila na pult podnos s prvotřídními sýry a sloupka z nich plastický obal. Za ní se s láhví vína přikolébal i Roger, jenž své zavalité tělo dovedl rozpohybovat s překvapivou obratností, a na uvítanou mi položil dlaň na záda. „Nazdar, děvenko,“ utrousil.

LeGrandeovi byli nejbližší přátelé mého táty i Soledad a také partneři jak v restauraci, kde jsme všichni pracovali, tak při rekreaci na souostroví Keys či koncertech pod širým nebem v Holiday Parku. Legendární bylo jejich společné hlučné hraní společenských her. Lydia chodila s mámou na vysokou. Právě ona a Roger naše seznámili, a když maminka v mých čtyřech letech umřela na komplikace spojené s roztroušenou sklerózou a táta pro samou zlost vůči Bohu neměl ani pomyšlení na věci jako obědy nebo čisté ponožky, byla to opět Lydia, kdo zařídil, aby se k nám jako hospodyně nastěhovala Soledad, aniž ji tehdy napadlo, že mu našla druhou manželku, stejně jako mu našla tu první. Od té doby už uplynulo něco málo přes deset let a oni k nám dosud často chodívali na večeri – většinou však *nikoliv* i se svým synátorem.

Dneska se na mě ovšem zřejmě usmálo štěstí, anebo se seskupily měsíce nějaké vzdálené planety, protože hned za nimi se opravdu příkradl Sawyer: džíny, tričko a tmavá vlnitá kštica. Na krku mu visel drobný přívěsek ve tvaru půlměsíce, který nosil neustále, tenoučký a zašlý. „Ty,“ oslovil ho místo pozdravu táta, jenž se přišoural ze zahrady, kde roztápěl gril. Allie a já jsme pořád ještě prostíraly stůl; ona zrovna třímala v ruce několik vidliček. „Mám jednu desku, kterou bych ti rád pustil. Aktuální desku. Herbieho Hancocka. Pojď se mnou.“

„Synáček zrovna není naložený,“ zabručel Roger varovně, ale Sawyer jen dal Soledad pusou na přivítanou, kývl na tátu a zamířil

za ním do obývacího, kde se nacházela velká stereo souprava. Sawyer byl jeho kmořenec a zalidněné chodby našeho domu pro něj byly prostorem, kde se často pohyboval a kde dospíval; před víc jak deseti lety ho táta učil hrát na klavír.

„Čau, Reeno,“ prohodil roztěkaně, když procházel kolem, a kývl na mě – minul mě tak těsně, že jsem cítila jeho vůni, mýdlovou a teplou. Pár dní předtím jsem ho zahlédla v práci. Na večeri k nám nepřišel skoro rok.

Polkla jsem a srdce mi ťukalo o hrudní koš jako kamínky o okenní tabulku. „Čau.“

Ve škole chodil Sawyer o dva ročníky výš, byl ve třetáku, i když vypadal o dost starší – spíš než ke mně měl tak věkově blízko k mému bráchovi Cadeovi. Býval takový odjakživa, aspoň co si ho pamatuju, jako by už měl odžito tisíc různých životů. V restauraci měl na starost bar, na vyučování chodil, kdy se mu zachtělo, a mě povětšinou přehlížel: nebyl v tom žádný zlý úmysl, podobalo se to situaci, kdy člověk ignoruje nápis na boku domu, který vidá den co den. Tvořila jsem součást kulis, splývala jsem s pozadím, prostým okem jsem byla pro svou všednost naprosto neviditelná.

Ovšem Allie, to bylo jiné kafe. Tu přehlédnout nešlo.

„Čau, Sawyere,“ zavolala na něj, a když pokývla půvabnou hlavou, kučeravé vlasy se jí jen zavlnily. Stihla se mezitím převléknout, vypůjčila si jedno z mých tílek – obyčejné černé s tenoučkými ramínky, nic extra. Ramena měla od sluníčka posetá pihami. „Dlouho jsme se neviděli.“

Sawyer se zastavil a se zájmem si ji prohlížel. Roger mezitím odešel za Soledad na terasu, táta zmizel v obývacího. Lydia byla v kuchyni jako obvykle ve svém živlu a hledala v příborníku nože, které by se hodily k jejím sýrům. Allie se jenom culila.

Bedlivě jsem všechno sledovala. Samozřejmě se znali z celé řady rodinných oslav, narozeninových či promočních, i ze školních cho-

deb. Ani v těch nejbujnějších představách se ovšem nedalo říct, že by se kamarádili, proto mě tolik překvapilo, když se pomalu a nenuceně zazubil. „Jasně máš pravdu,“ odpověděl a naklonil k ní bradu. „Dlouho jsme se neviděli.“

3

Potom

„*Sawyer LeGrande* je zpátky?“

Z města se vracím domů o celé dvě hodiny dřív vytočená na maximum a vpadnu do kuchyně s ladností a vyrovnaností ručního granátu. V rozrušení jsem v tom lijáku až biblických rozměrů jezdila pořád dokola kolem, jako by se snad mělo stát něco ošklivého, kdybych zastavila, jako by štěstěna přála těm, co se pohybují, a karty byly jasně rozdané. Palmy venku pokorně ohýbají kmeny. Hned na třech různých semaforech mi chcípnul motor.

„*Cože?*“ zpozorní Soledad. Právě u pultu krájela mrkev a nůž s řinkotem spadne do dřezu; potichu španělsky zakleje a přitiskne si k ústům palec. Hannah, která sedí ve vysoké židličce a drtí rajče s hrubou slupkou z dědovy zahrádky, se dává do křiku. Je maličká, tmavovlasá a úporná, ta moje holčička; když si dá opravdu záležet, jako by její nárek vycházel ze stvoření desetkrát mohutnějšího, než je ona. „*Máma,*“ skučí,“ a to poslední dlouhatánské *a* zní, jako by jí ubližoval celý vesmír. Posadím si ji na křivku svého těla a začínám rázovat sem a tam jako nějaká nervózní kočka, lvice nebo rysice.

„To nic,“ lžu jí a šeptám jí hloupůstky, dokud se neutiší. Mezi buclatými prstíky jí protéká vodnatá dužina. „Polekala ses. Já vím. Už je dobře.“ Ohlédnu se na nevlastní mámu, která si pořád ještě cucá krev z prstu a nevěřicně se na mě dívá. „Sawyer LeGrande,“ zopakuju, jako by si snad mohla myslet, že mluvím o nějakém jiném Sawyerovi. „Stál u automatu na ledovou tříšť.“

Soledad tu informaci chvíli zpracovává a pak se zeptá: „Jakou si dal příchuť?“

Zamrkám na ni. „Jakou *příchuť*?“

„Na to se tě ptám.“

„Co je to krucinál za otázku?“

„Bacha na jazyk,“ připomene mi a já se provinile kouknu na Hannu. Moje holčička už se batolí a brebentí, s nesmírnou lačností hltá okolní svět a mně je jasné, že je jenom otázkou času, než půjde do jeslí a začne se učitelek ptát, proč dneska stojí svačinka za prd.

„Promiň,“ zamumlám a políbím ji na teplou sametovou hlavičku a ona mi na oplátku pleskne do obličeje kus rajčete. „Maminka má nevymáchanou pusu.“

„Tys nebyla ve škole?“ vyzvídá Soledad a já jí hodlám objasnit, kde se ta nástavba v tomhle konkrétním okamžiku na mém seznamu priorit nachází, ale vtom vejde zadním vchodem brácha a těsně za ním i táta. Zničehonic si uvědomím, že se dneska odpoledne konala v restauraci schůze vedení.

„Dámy.“ Cade se na mě zběžně podívá a míří přímo k lednici. Ve fotbalovém mužstvu u nás na střední hrával zadáka a dodnes toho dokáže spořádat, jako by před zápasem nabíral objem. „Ráno jsem v posilce zahlídl Aarona.“

Vůbec si ho nevšímám – stejně tak zmínky o svém klukovi –, jako bych nic neslyšela. „Věděl jsi, že se vrátil Sawyer?“ ptám se místo toho. Nezamlouvá se mi, že to zní tak urputně, skoro až hys-

tericky; zhluboka se nadechnu, posadím si Hannu na bok a snažím se ovládnout emoce. „Tak věděl?“

„Ne,“ odpoví Cade okamžitě, ale najednou se mi nechce podívat do očí a mě mravenčí na zátylku. Mračí se na obsah lednice, jako by se tam odehrávalo něco tuze zajímavého. „Tys vypila všechn džus?“ diví se.

„Kincade, zeptám se tě znova—“

„Co?“ Teď už je na mě zřejmě naštvaný, zlobí se. „Víceméně jsem to *nevěděl*—“

„Cade!“

„Reeno.“ Vstoupí mezi nás táta, jako by nám bylo sedm a dvanáct, ne osmnáct a třiadvacet, jako bych snad na něj chtěla vytáhnout nějaký zákeřný figl mladší sestřičky, třeba ho čutnout do holeně nebo ho zezadu majznout do hlavy. Jako bych tady snad nestála a nedržela v náručí vlastní dítě. „Tak dost,“ zavelí a já se k němu otočím. Můj táta a Sawyerův táta se přátelí už od dětství; restauraci spolu vedou už přes deset let a jsou si navzájem kmotry svých synů. Je zkrátka naprosto vyloučené, aby Sawyer LeGrande třeba jen překročil hranice Floridy, a můj táta se o tom nedozvěděl.

„A co ty?“ vyzvídám, snažím se mluvit klidným hlasem. Na spáncích už mu šedivější vlasy. Hannah se mi nespokojeně kroutí v náručí. „Tys to musel vědět.“

Táta přikyvuje. „Jo,“ odpoví a nevzrušeně se na mě podívá. Táta nikdy nelže.

„A tos mi to *neřekl*?“

Minutu mlčí, jako by přemýšlel. Na košili má mokré skvrny od deště. „Ne,“ oduší nakonec. „Neřekl.“

Nedozvím se sice nic nového, přesto mě to zasáhne téměř fyzickou silou, jako povlak na polštář plný mincí nebo čtyřicetidenní potopa seslaná Všemohoucím. „A proč *ne*?“ ptám se a vyzní to daleko smutněji, než bych si přála.